Театральна бібліотека

В. КАЗАНІВСЬКИЙ.

„Адамові сльози“

або

Пяна корова

жарт на 1 дію.

ЛЬВІВ, 1926.
В-ВО „РУСАЛКА“.

Львів 1926р.   Р. Лісовський.

„Театральна Бібліотека“

місячний безплатний додаток

до „Р У С А Л К И“

Рік вид. V. **1926** **Вип. VII.**

Головний склад для Америки і Канади.
Ukrainian Bazaar, 2248 Grayling Ave, Detroit; Mich.

В. Казанівський.

„АДАМОВІ СЛЬОЗИ“

або

ПЯНА КОРОВА.

ЖАРТ НА 1 ДІЮ.

З життя наших переселенців в Канаді.

ЛЬВІВ—ДЕТРОЙТ.
ВИДАВНИЦТВО „РУСАЛКА“.

ДІЕВІ ОСОБИ:

Михайло (Міке), робітник-господар, літ 40.

Катерина, його жінка, троха нехлюйна баба, літ 35.

Іван (Джан), їх „бортівник“, тип канадійського „вуйка“, літ 40, грубий, лисий, в темній, червоній сорочці.

Марія (Мери), їх сусідка, здорова, червона баба, ваги 275 фунтів.

Аґент, інтеліґент, літ 30.

Діється в Канаді, в наші часи, на передмістю одного з більших міст, в хаті одного з емігрантів, де продукуються так звані „Адамові сльози“ (горівка) – більш для власного ужитку, ніж на „бізнес“.

Прим. Редакції: В Америці, як відомо, є заборонено продавати і пити горячі напитки. Аматори горівки чи инших алькоголевих напитків „обходять“ цю заборону в той спосіб, що спроваджують алькоголь зі світа потайки, або самі виробляють горівку, як це буває в Россії, де кождий господар робить собі „самогонку“. Автор п'єси „Адамові сльози“ опирає свій жарт сценічний на правдивій події, яка мала місце в домі одного з наших емігрантів. Опріч комічних пригод з виробом горівки, малює автор яркими красками життя і спосіб думання наших переселенців в Канаді, які тримаються з далека від освіти і книжки, подібно, як і загал нашого селянства, в „старому краю.“

ЯВА 1.

Скромна обстановка хати канадійського робітника; в одному куті кухня, в другому велике залізне ліжко. Посередині стіл і крісла. На стінах повно ріжних святих образів, та стінних календарів. Праворуч вікно, виходить на двір.

Катерина: (*Мішає великою кописткою якусь мішанину в балії, що стоїть на кухни. З балії пара так і садить в гору. Відтак виймає копистку, обтирає фартухом, та стогне*). Ох, нуй робота! Але ще як теперь не вдасться, то амінь. Хай собі сам варить, коли такий мудрий. Хтоб мені поміг здіймити балію з кухні? Ага! (*Кличе крізь вікно*). Дзян! Дзян! Ідіть до гавзу! Добре, що нікого не наднесло, бо і сховатись не булоб як!

ЯВА 2.

(*Входить Іван*).

Іван: Ще дрова не скінчив колоти, а ви знова кличете. Раз-би зробив кінець, так тоді можна і другу роботу починати. Ну, що за діло, га?

Катер.: Поможіть мені здіймити ось цей стоф на долину.

Іван: Який стоф? Ось цей? (*Показує на кухню*).

Кат.: Ага, цей! Ну беріть, але помаленьку, щоби не перевернути, бо пішлоб тоді вісім долярів, як на Боже!

Іван: А хиба тому тиждень не пішло три мішки цукру і бакса розинків? А все через непослух. Казав я вам, казала кума, що брагу добре в гною тримати, хоч через одну ніч, не послухали от і зіпсували тільки стофу, аж жаль було дивитись, як виливали усе в канал.

Кат.. Е, ви, та ваша кума, розумієте богато. А дуже добра була та, що вона колись тут принесла, що кисло між свиньми? Така, як і завше.

Іван: О, то вже не кажіть. Та я, як випив, то аж око мені вивернулось, а в середині то наче чорти пекло завели.

Кат.: А свинячим гноєм так і чути.

Іван: Та правда, що чути, але хто вже привикне, то потім вже нічого не чує

Кат.: Дурниця! Але, де воно справді нашу брагу приміститити, щоби гарно вистоялась? Га?

Іван: Я, знаєте, щось-би вам сказав, коли боюсь, бо ви зараз розріпаєтесь задармо.

Кат.: Коли щось розумного скажете, то чого мені ріпатись.

Іван: Ви послухайте мене, і віднесіть той матеріял до стайні, де стоїть корова, там є купа гною, зариємо в гній, і коли воно постоїть там до вечера або і через ніч, то побачите, які гарні вийдуть „адамові слізоньки".

Катер.: Та перечитись мені нема чого, але і небезпечно, корова може перевернути, а то і з'їсти може.

Іван: То ми оподалік від корови, а щоби не з'їла, то чейже вона привязана?

Кат.: І то правда! Ну то берім та занесемо, бо ось незадовго кума Мери прийде. Казала, принесе своєї на спрубу, що вчера вигнала. Побачим, що той череватий стовп міг зробити!

Іван: Коб швидше лиш приходила, бо мене вже щось коло пупця тягне та смокче, як пявка. Від учера ні краплини в губах не мав. Ну берім. (*Беруть балію і виносять. Хата якийсь час порожна*).

ЯВА 3.

(Входить Марія, здорова червона баба).

Марія: (*бачить, що нікого нема в хаті*) То куди їх повиривало? Нікого в хаті. Двері отворені? Що се має значити? А сморід який! (*Нюхає*). Фе! Тут вдушитись можна! Чи не з бортівником *) десь спряталась?... О! Вона така. Чоловік до роботи, а вона з бортівником шури-мури заводить. Ей, щоби він знав! А вона така свята, та божа! Старшою сестрою в церкві, а як молиться то мало зі шкіри не вискочить. (*Заглядає всюда по кутах, а так глянула і в вікно*). А що я калала? Зі стайні йдуть обоє. І чого вони в стайню ходили? Гріхи, тай годі. (*Звертаєсь до образів.*) Ох Спасителю наш, чи ти бачиш це все? (*Зітхає*).

ЯВА 4.

(Входять: Іван і Катерина.)

Мери: Ви де пропадаєте? Прийшла в хату, хоч танцюй, нема нікого, вже хтіла йти до дому.

Кат.: Та ми ось з Іваном носили корові їсти, бідна, з рана ще нічого не їла.

Іван: І то, як-би був не пригадав, то самі булиб не догадались.

---

*) Бортівник, такий, що є в когось на кватирі і харчах.

Мери: Дурниця! Я ось принесла трохи „поцішицельки“, котру я щойно осолодила. Медецина, кажу вам, а не самогонка. (*Ставить здорову флящку на стіл*).

Іван: Дай вам, матінко Боска, здоровлячко, а по смерти со ангели святими пробувати, що ви такі добренькі! А, гей ґаздине! А давайте-но ту ковбасу, що я приніс зі склепу, буде чим закусити. (*Бере фляшку до рук, потрясає, крутить головою*). Радуйся радосте наша!

Мери: Ви, Дзян, не примовляйте, а пошукайте келішка, то приговорювати тоді можна.

Іван: (*Охоче*) І то правда! (*Знаходить келішок і подає*). Ось і він самий! (*Мери наливає і тримає в руках*)

Кат.: Та почекайте, хай ковбасу покраю, бо чим закусите? (*Подає ковбасу на стіл*).

Мери: (*П'є*) Ну, дай-же Боже нам всього, чого хто з нас бажає! (*Окривилась*).

Іван: (*Котрий нетерпеливо чекає*) Дай Боже! Дай Боже, я нічого проти того не маю! Але чого ви так скривились, як середа на пятінку?

Мери: (*Наливає*) Я скривилась? Ані не дулала. Я досить розпустила! (*Дає Дзянови*).

Іван: (*П'є*) Ух! гу! А се що за горячка? От-то я знаю що сльозонька. Аж язик колом став. (*Наливає*) Ну, ґаздине, тепер для вас. (*Потряс головою*) Але й бере!

Катер.: Такаб-то моцна? А ну, ну? (*П'є*) Бррр. Та се вогонь! (*Скоро закусує*) А хліба і забула поставити. Дзян, дайте хліба.

Іван: А я знаю де хліб? Самі дайте!

Кат.: Не знаєте де хліб? В коморі. Та що до вас говорити, сама принесу. (*Пішла*).

ЯВА 5.

Іван і Мери.

Мери: (*Наливає знова*) Так найліпше, що сама принесе! Велика пані. Завжди Дзяном послугуваласьби. (*Пє*) Ну Дзян, дай Боже, що гоже. (*Підморгує і пє*) А нам купу грошей.

Іван: Та, як треба, то дай!

Мери: (*Дає Іванові*) Беріть, Дзян, поки нема вашої ґаздині, та випийте, бо вам опісля келішки рахуватиме.

Іван: Може бути! (*П'є*).

Мери: Я не знаю, Дзян, як ви в неї годні бути, в такої нехлюї?

Іван: Так якось з дня на день, з ноги на ногу переступаю.

Мери: А на що терпіти? Не казала я вам кілька разів, ідіть до мене на станцію? Знаєте в мене вам добре буде, я сама, старий поїхав до роботи... Ну, а ви ще, ге, ге!.. (*Підсміхається та підморгує кокетливо*) Ще і кавалєра до груби заженете..

Іван: Го, го, го! Щей як!

Мери: Ну, то, як думаєте? Перейдете до мене? Бачите, яку вам самогоночку буду готувати. (*Примазується до нього*) Буде вам в мене, як в святого за пазухою.

Іван: А мені що! Перейду і до вас, на якийсь час, поки старий ваш з роботи не верне. (*Наливає і пє.*) Ну, а поки що, дай Пречиста ласки!...

Мери: Ех, Дзян! Ви ще мене не знаєте! Ну, та переконаєтесь скоро! Моє добре серце не один бортівник згадує. Я не така, як другі.

Іван: Знаю! Хто вас ще не знає! Ну пийте.

Мери: З вами, Дзян, то і бочку випилаб. (*Пє*).

ЯВА 6.

Тіж і Катерина, входить з хлібом.

Катер.: О, а ви й не чекаєте! То гарно. Я пішла по закуску, а ви такі щирі та ґречні, що й не ждали, а самі п'єте.

Іван: Ґаздине дорога! Не сердьтеся, стане і для вас. (*Наливає.*) Ви, як ще оден собі потягнете, то амінь можете собі співати.

Мери: Ой, що ви говорите? Не-вжеж моя бараболяночка така сильна, що амінь треба співати?

Катер.: Слухаєте Дзяна! Він вже певно мірку перетягнув! Дзян, фе не файно!

Іван: Що не файно? Що я випив? Ні, хиба я чуже пив? Кумасі нашої дорогої! Правда, кумасю? Ну і випємо ще. (*Наливає*) Кумо любезна і ви, ґаздине дорога, дай вам Боже, що вам гоже, а мені свята пятінко прости. (*Випив*).

Катер.: Дзян, та лишіть старому трохи, десь зараз верне з роботи.

Мери: Стане, щей йому стане! Пийте Дзян, коли не стане, то в мене ще пів баняка в дома... Принесемо!

Іван: Правду кажете! (*Він вже під охотою, наливає і знова пє, відтак зачинає співати*):

По Канаді ходжу, та милі рахую,
Де мя ніч захопить, там і заночую...

Ох, кума люба, самий Господь з вас говорить! Ґаздине, пийте! Випємо ту, що кума зварила, будемо пити ту, що ви зварите. Прошу кумасю!

Мери: Дзенкую! Вжей-би не пила, але з такою файною та чесною компанією, то й рачки лізь, а пий. (*Випила, потім охоче співає, Дзян плеще в долоні.*):

„Ой випила вихилила, бо сама собі зварила,
„Коли випем з баробольки, будем пити із розольки.

Іван: (*Вже таки добре пяний*) Кума моя, дорога! Ґаздине ґречна! Співаймо разом, співаймо, я заспіваю воцької! Цісарської! Ту пісоньку я співав, колись, як я ще при войську був фрейтром. Гей, гей! Ґаздине, моя ґречна.

(*Співає*): Коб я не був файний хлопець,
Не був би я жовнір,
Не носив би синій кабат
І червоний ковнір!

(*Говорить*): Ой, гарні се були часи. Не вернуться! Пропало!

Мери: Та що тут згадувати те, що було? Співайте щось нового!

Іван: (*Співає*) В Вінніпеґу доріженька
Ковбочками бита,
Ой, мав-же я великодні
Дуже сумні свята.

Катер.: Ой, коби мій старий скоро з роботи прийшов. От і забавилисьби разом. Дзян на гармонії загравби, потанцювалиб.

Мери: А чи без старого не можна забавитись? Га? Ану Дзян заграйте на гармонії, а ми з кумою потанцюємо, а прийде старий, то і він потанцює.

Іван: А де то моя гармонія? Хоч вона і захрипла трохи, але на таку оказію вистарчить. (*Лізе під ліжко і витягає за пасок гармонію*) А ось де вона! Йдиж но сюди та вріжемо такої, щоб аж лускало! А якої? Трамболянки чи Мазура?

Катер.: Може „оґродніка“.

Мери: Е ні! „Оґродніка“ треба з чоловіками танцювати, ліпше грайте „гамай кицю...“

Іван: Олрайт! Ми і гамай-кицю вміємо, та вперід треба промочити горло. (*Випив, сідає на ліжко і починає грати*) А ну, славні та пекні ґаздині, Дзян грає, а ви в танець

Мери: Кумасю, ходімо, доки старий ваш надійде з роботи, бо не файно булоб, як нас так заставби.

Катер.: О, він давби мені школу! Як часом йому щось не в рихт, то гірше чорта! Ну гайда! (*Пішли в танець, який виходить комічно, бо зчіпились дві грубезні баби до купи, та хитаються на боки. Вкінці Іван перестає грати*).

Іван: Гов! А тепер ви ґаздине до гармонії, а я з на-шо любою кумасею потанцюю! Нате ось гармонію!

Катер.: (*змучена.*) Давайте! Я колись трохи знала виграватн. (*Бере гармонію сідає, бере одну ногу на коліно і починає грати.*)

Іван: Грайте ґаздине шнель-польки. Ну, кумасю готові?

Мери: Ге! Ге! Ге! Я вже сорок літ, як готова, ану гайда. (*Танцюють, Катерина не вміє грати, але Іван не зважає на те, а взяв грубу Мери і тягнучи її довкола, танцює і вівкає: Гу! Гу! Гу!*)

ЯВА 7.

Входить з дінеркою Михайло з роботи. Ніхто його не запримітив, забава продовжається. Михайло стоїть якийсь час, здивовано дивиться, а потім:

Мих: Гей! Гей! Ви що? Весілля справляєте? Подуріли?

Мери: Ох, сусідо чесний! Забава, весела забава у вас нині. Роздягайтесь, вмивайтесь, або і не вмивані. Забавимось! Горілочка, як сльоза чиста. Сама я її готовила, сама заправляла, лікарство не самогонка.

Мих.: То воно, жінко, так? Я до роботи, а ти балі справляєш?

Катер.: Чоловіче, не валяй дурака з себе, що буцім-то ти нічого не знаєш! А хто казав заварити брагу? Та ще наказував, щоби добре вдалось, бо в неділю поминки думає справляти, та що отця духовного буде кликати.

Мих.: А ти вже від нині починаєш справляти поминки з піятикою й танцями.

Мери: Міке! Ви куме не клопочіться, бо чейже вони своєї горілки не пили, а мою! Ми троха випили, ая, але се не вашої, а моєї власної. Ви не дріть кирпи, сідайте ось разом з нами і теж випийте, чим хата богата...

Іван: Ая, ґаздо! Чого ніби, ги-той казав, сварку... заводити? В коло з нами, випийте і потанцюйте...

Мих.: Видко зразу що вам, Дзян, вже світ ходить в коло, що язиком ледво киваєте.

Катер.: А ти старий не маєш чого сердитись. Кума прийшла, принесла своєї самогонки на спробу, так ми ото й випили, тай забавляємось! Чогож тут сердитись?

Мих.: Та сердитись я не серджусь, але все таки якось воно не гарно, в день... та заводити якісь там балі та танці.

Іван.: Гій-га! А ми хіба по батярському, чи як? Не-так, як чесні та пожондні ґазди? Ану но, хай хто мені що скаже, то голову розвалю, як...

Мих.: А чи знаєте, що є такі в нас мудрагелі, що зараз все опишуть та до ґазети, а потім світи очима, на що мені того? Не хочу!

Катер.: Ото мені штуку сказав, що до ґазети який-сь там дурень напише. І що нам зробить? Дуже мені зробили минулого року, як забрали в мене брагу і шість ґальонів горівки? Дуже? Заплатилам 200 долярів і то все. А що в ґазеті було, та ще в анґельській, то тьфу на се! Ану, нехай мені скаже хто, що я не пожондного роду? А хто з тацою кожної неділі ходить в церкві? Кого йоґомость найбільше шанують? Га? Не мене з кумою? А як там яким сицілістам не подобаєсь, то чорт з ними. Вони й без того в пеклі будуть смажитись на самому дні, що проти католицької віри виступають.

Мих.: (*Через той час вмивався, а вмившись каже*) Дайно жінко чим втертись, ручника, або щось иншого.

Катер.: (*Шукає*) Нема ручника, на ось Дзянові штани, втрися, вони однаково будуть пратись! (*Дає якісь брудні штани*).

Мари: Ну, вмились втерлись, а тепер і келішок можна вихилити. (*Наливає і дає*) Ось прошу!

Катер.: А я за вечеру нічого не приготовила. Дзян, підіть до склепу, купіть фунт сальцесону, то повечеряємо.

Іван: А, то я в вас за післанця чи що? Закличте свого Миколу, що там десь бомки бє на стріті, хай він принесе. Йди до склепу, коли фляшка непорожна. Ну чомуж не пєте?

Мих.: (*Пє*) Ну, але і моцна, нехай її біс! З чого ви таку видусили? (*Пьють по черзі всі, Дзян пішов, сів на ліжко, взяв гармонію і приграває собі якоїсь дрібної... прочі, пють, прислухуються, вкінці Катерина підхоплює арію, а за нею всі:*)

Катер.: Коломия, Коломия,
Ой Коломийочка!
Яка була мати гарна,
Така і дівочка...

Іван: (*Грає далі і приспівує*):

Або буду напивався,
Або буду бився,
Або буду в Вінніпеґу
З за кратів дивив ся! — Гу! Гу!

(*Тримає одною рукою за гармонію, другою бере чарку і підносить.*)

Іван: Ану, гості і ґемайні! Мої ґречні і кохані...

(*Стук в двері — всі з чарками так і остовпіли*):

Мих.: Прошу!

ЯВА 8.

(Входить аґент, який збирає передплату на часописи і продає книжки.)

Аґент: Добрий вечір вам. Ну і весело у вас нині. Ну, кінчіть, кінчіть! Маю до вас діло маленьке!

Мих.: А що таке?

Аґент: Прийшов, щоб ви запренумерували собі ґазету? Дуже богато людей тепер читає! Думаю, що ви й собі замовите часопис...

Мих.: Нема грошей, пане, то на те, то на се, ну і зломаного цента нема!

Аґент: Це не так дуже богато, два доляри на рік, а ґазету будете діставати що тижня.

Катер.: Два доляри на рік? То се не богато? А де їх взяти? Не треба нам ґазети, ґазети для панів. Йоґомость казали, що католіки нічого не повинні читати, бо гріх, а ми слава Богу, католіки, маємо нашу орґанізацію, яка нам свою ґазету задурно посилає.

Іван: То маємо чим в печі підпалювати.

Аґент: Гаразд, але думаю, добре є всякі ґазети читати, щоби знати, як і що в світі робиться.

Мери: Ми більше знаєм, що в світі робиться, ніж ті, що ґазети читають. Нам йоґомость скажуть про все.

Аґент: (*До Івана*) То може ви, вуйку, замовите собі ґазету? Ви одні, не жонаті, то більше маєте часу читати.

Іван: Вуйку? А який я вам вуйко? Хиба я до вашої вуйни на зальоти ходив?.. Не треба мені вашої ґазети, мастіть собі голову нею!

Мих.: (*Бажаючи скорше його збутись*) Колись пізнійше зайдете то і поговоримо, може і гроші будуть.

Аґент: То може книжку яку купите? Дуже гарні маю книжки.

Іван: Знов своєї?! Купуй книжку? Якийсь дурень писав, а ти читай та гроші плати за це. Не треба мені ваших книжок. Ґут бай!!

Аґент: (*Бачить, між який хлам попав, хоче йти*) Ну, то я колись иншим разом зайду. Будьте здорові!

Катер.: Випийте келішок горівки з нами, щоб не сказали потім, що сами пили, а вам не дали.

Аґен: Дякую! Я зовсім горівки не пю! (*Іде.*)

Мери: Та, ви не гордуйте, то не яка будь, а своєї власної роботи, золото не горівка.

Агент: Тим більше! Ось бачите, на ґазету нема грошей, а на горівку то є.

Іван: Ґуд-бай, містер! Ґуд-бай! (*Відчиняє двері, аґент пішов*).

ЯВА: 9.

(Тіж без аґента.)

Іван: Який мені знайшовся! Розуму вчити. Маму свою навчи. Ти ще рачки ходив, як я пантальони фасував, та найяснійшому монарсі „єнцики“ вибивав.

Катер: І хто міг подумати, що такий світ настане? Повидумували якісь казети, книжки, а ти читай. Та ще й купуй, плати гроші!

Іван: Нема то, як колись було в нашій Галилеї, за цісарських рядів. Ми жили, при войську служили, порядок був, дисципліна, і хоч казет не було, то було ліпше. Горівку ми пили свобідно...

Мери: А тут таки ладу нема, до книжок силують, в хату лізе аґент, давай два доляри на казети, а горівки не пий, відмовляй собі приємности... за свою працю.

Іван: А біс твоїй матери. Я без казети знаю, що сициліcти і ріжні радикали, що при войську служити не хочуть, болотом обкидують найяснійших панів цісарів...

Катер: І йоґомостів. Я це теж знаю! Ну, але ми заговорились, а мій чоловік може їсти хоче! Зараз принесу, зачекай, та повечеряєм! (*Пішла*).

ЯВА: 10

(Тіж без Катерини.)

Іван: Знаєте, я чув, що наш цісар, Франц Йосиф, має прийти, і підбити під свою руку цілу Канаду. Казав мені оден з наших, що вже ніби то з всіма шифами своїми їде австрійське войсько до Монкреалю!

Мери: А, хиба то тяжко? Йому тільки щоби на сухий льонд, а тоді „ґуд-бай“ Канада!

Мих.: Що ви ото, плетете? Цісар вже давно помер і на Канаду нема кому вибиратись! Сниться вам, чи що?

Іван: Ви, Майк, наслухались при роботі, що вам ті вчені мудрагелі наговорять, тай собі теж туди. Ви хиба не чули в зимі, як читав Проць „Михальду?“ Що вона там каже, га? Таже там, як сонічко ясне сказано, що прийде цар зі сходу і забере під свою корону всіх. А, хто-то той цар, як не Францішок Йозеф ерсте? Йому ворожка сказала, що він всіх завоює!

Мих.: Та нехай завоює, але коли такі чутки ходять що він помер, то хиба заперечите?

Мери: То всьо ті безбожники, мудрагелі, видумують. Ну, але ми заговорились. Пийте, Дзян, не журіться за Франц Юзефа, не візьме його лихий. (*Наливає*) Ну, будьте здорові! (*Пє, наливає і дає Михайлови*) Прошу!

Мих.: (*бере чарку і так тримає, бо вбігає з розгоном Катерина*).

ЯВА 11.

Катер.: (*Вбігаючи з розгоном в хату, кричить.*) Дзян! Підіть до стайні, там якийсь гуркіт, може корова, урвалась. Ох, тоді ціле лихо!

Іван: Не може бути! (*Побіг*)

Катер: (*розпучливо*) Ох, нещастя! Знова пропало!

Мих.: Що таке? Що пропало? Коли корова відірвалась, то можна знова привязати, чого ти кричиш?

Мери: Велика штука, корову привязати!

Катер.: Ох, ви не знаєте! Ми там занесли з Дзяном нашу брагу на самогонку, щоби вистоялась. А корова, як зірвалась, то певно зїла!

Мих.: Та як вона це все зїла, то вона вп'ється, здуріє! На якого дідька ви туди несли?

Катер.: На якого дідька. — Послухала того чорта лисого, Дзяна бо казав, що в гною ліпше викисне, ось і викисло! Викислиб йому очи.

Мери: (*Зодоволено на боці*) Так тобі треба! Хтіла мене перемудрувати!

(*На дворі чути лямент Івана: „Гей! ратуйте! Гей! Корова сказилася". Чути крики других людей: „Тримайте, чого тікаєте?"*)

Мих.: (*і прочі дивляться у вікно.*) А, показились би ви всі!

ЯВА 12.

(Вбігає Іван в хату, з підбитими очима).

Іван: Ох! Лихо! Корова впилась і здуріла! Зірвалась, зїла брагу, тай чи сказилась, валить стайню, пліт і бігає і боде, кого надибле. Ось що мені зробила. Як сунула мене межи очи, мало око не вискочило.

Катер.: А щоби було й вискочило, чорте лисий! На що казав нести до стайні?

(*На дворі знова шум, та крик*):

„Тримайте, тримайте!

(*Всі в хаті остовпіли — За сценою рик корови, стукіт і бренькіт битого скла — і знова крик:*)

„Біжить на вулицю, тримайте!"

Іван: Ще ноги поломить! Кара Божа, якась.

Мери: Ось вам Франц Йосиф, на льонді воює!

Мих.: Ось вам „Пророцтва Михальди".

Катер.: Пішло вісім долярів, як в бочку, та ще не знати, що з корови буде?

Іван: (*Що прикладає на боці сокиру до чола*) А моє око? А голова?

Катер.: А вискочилоб воно тобі! Корова пяна, вікна побиті, самогонки нема, та ще, що сусіди скажуть?

Мери: І сусіди щось скажуть і якийсь мудрагель розвідає, та в казети пустить...

Іван: Мало в казети, але коб хоч в триятрі того не грали?

Мих.: І треба мені тої публіки? Жінко? Тьфу на твою самогонку.

Катер.: (*Плаче*) Було не брати на станцію того лисою чорта!

Іван: Лисий тому, що в голові олій, а не січка. А що до чорта, то, вибачте, з вас гірша чортиця... І як вам не влад, то я переходжу на станцію до куми Мери. Ходіть кумо!

(*Забравши свою гармонію, моргає на Мери і виходить.*)

Мери: (*виходячи з Іваном, іронічно*) „Ґуд бай" кумо Катерино!

Катер.: Зломи голову, разом з ним, ти, чарівнице (*до чоловіка*) І щож тепер буде?

Михайло: Не будемо вже більше самогонки гнати, ані пити, а покищо йду до аґента, що тут був і випишу собі ґазету!

Катер.: Здурів хлоп, відай за богато випив. Але Дзяна шкода...

Мих.: Не журися, на його місце дістанемо двох харчівників, але таких, що „Пророцтв Михальди" не читають.

Катер.: Та хай вже і так буде, як не може бути иначе. Але я ще з тою чарівницею розмовлюся! (*Вибігає*).

Михайло: (*Зітхнув важко, подумав і рішучим голосом:*) Піду відшукаю того аґента, та ще і з мене будуть люде!

ЗАВІСА.

Катальоґ — видань „Русалки" на 1926 р.

„Театральна Бібліотека"

випустила досі слідуючі песи, які можна набути в Редакції „РУСАЛКА", Львів, Куркова 10.

1) Гр. Марусин: „Хоч раз його правда", шутка на 1дію, другий наклад . . . . 3. ґ. 0·60 „
2) Д. К.: „Не повелося", фарса на 1 дію зі співами і танцями (вичерпане) —
3) Ле-ле: „Перший голова Ревкому", фарса на 1 дію зі співами . . . . . —
4) Ле-ле: „Пісня равту", фарса на 1 дію зі співами . . —
5) О. Бабій: „Воєнна любов", жарт на 1 дію зі співами 0·60 „
6) І. Сурґучев: „Осінні скрипки", драма на 5 дій, переклад И. Стадника . . . . 1·20 „
7) Микола Айдарів: І. „Фіцлі—Пуцлі", жарт сценічн. на 1 дію; II. Побрехенька про 3 ловців . . . 0·40 „
8) А. гр. Фредро: „Які хорі, — такі доктори", комедія на 1 дію в перекладі И. Стадника . . . 1·00 „
9) Леонід Андреєв: „Життя Людини" („Жизнь Человѣка"), драма, в перекладі Федора Дудка . . . 1·50 „
10) И. Стадник: „Він не заздрісний", жарт на1 дію . 0·80 „
11) А. П. Чехов: „Медвідь", шутка на 1 дію . . . 0·50 „
12) М. Старицький-М. Степняк: „Ніч під Івана Купала", 1 дія . . . . 0·40 „
13) Ф. Грицевич: „Сатирично-гумористичні мональоґи для сцени, ч. I. . . . . 0·60 „
14) В. В. Білібін: „Дракони", жарт на 1 дію . . 0·40 „
15) М. Степняк: „У Різдвяну Ніч" сцен. карт. . . 0·60 „
16) Ф. Дудко: „Гріх," драм. карт. 1 дія . . . 0·30 „
17) В. Самійленко: „У Гайхан Бея", 2 дії . . . 1·00 „
18) „Сатана в бочці", комедія зі співами, 1 дія . . . 0·60 „
19) В. В. Білібін: „Танцюрист", комедія, 1 дія . . 0·45 „
20) Фр. Аляхнович: „Пташка щастя", 3 дії . . . 0·80 „
21) Нікорович: „Ніч новоженців", 1 дія . . . 0·30 „
22) О. Мірбо: „Злодій", 1 дія . . . . . 0·40 „
23) А. П. Чехов: „На битому шляху", драма, 1 дія . 0·45 „
24) М. Майно: „Гордість", сценічна карт. 1 дія . . 0·30 „
25) У. Балевичева: „Не всі дома", комедія 1 д. . . 0·45 „
26) Сатирично-гум. Монольоґи, часть II. . . . 0·60 „
27) Тріст. Бернар: „Одинокий вломник на селі", комедія на 1 дію . . . . . . 0·30 „
28) Чебишева-Садовський: „Ялинка", різдвяна песа на 1 дію 0·30 „
29) Иос. Баффіко: „Дві поради", комедія, 1 дія. . . 0·60 „
30) Лев Лотоцький: „Людські язики", комедія . . 0·60 „
31) „Жонатий Мефістофель", фарс на 3 дії . . 1·50 „
32) Я. Ґордін: „Сирітка Хася", драма, 4 дії. . . 1·50 „
33) К. Поліщук: „Тривожні душі" песа на 3 дії . 1·50 „
34) В. Біблібін„І і недуга", комедія 1 дія . . . 0·60 „
35) Трістан Бернар: „Примхи долі", комедія на 1 дію . 0·60 „
36) Л. Андреєв: „Дні нашого життя" песа на 4 дії в перекладі О. Бабія . . . . . 1·60 „
37) П. Карпенко: „Заручини по смерти", комедія на 2 дії . . . . 1·20 „
38) М. Старицький: „Як ковбаса та чарка", комедія на 1 д. . . . . 1·00 „

зл. ґр.

39) В. Мартиневич: „По коляді“, жарт на 1 дію . . 0·30 „
40) Гр. Марусин: „Пан писар“, ком. на 3 дії . . 0·80 „
41) С. Калинець: „Сватання в нецках“, жарт на 1 дію 0·50 „
42) С. Калинець: „Знахорка Солоха“, сц. к., 1 дія . 0·40 „
43) Вол. Мартиневич: „Перелесник“ драма 5 д. . . 1·50 „
44) Д. Гункевич: „Жертви темноти“, драма з життя канадійських переселенців . . . . . . 1·50 „
45) В. Мартиневич: „Весілля з поправками“, жарт на 2 дії. . . . . 0.60 „
46) Клим Поліщук: Гад звіринецький“, драмат. картина в 4 відсл. . . . . 0·40 „
47) Степан Качмар: „Пригоди вчать згоди“ комедія на 3 дії . . . . 1·50 „
48) М. Омелянець: „Лихо з жінкою, лихо без жінки“ комедія на 1 дію . . . . 0.40 „
49) Д. Гункевич: „Клюб Суфражисток“, комедія з амер. життя, 5 дій. . . . . 1·50 „
50) В. Полянський: „Дядько Тарас“, сц. карт. 1 дія (вичерпане)
51) (I—1926) І. Луцик: „Три гербп“, комедія на 3 дії . . 1·60 „
52) (II—1926) О. Бабій: „Родинна тайна“, драма на 3 дії . 1·60 „
53) (III—1926) В. Казанівський: „Чорт не жінка“, жарт . 0.60 „
54) (IV—1926) І. Зубенко: „Горе бабіям“, оперета на 3 дії 1·— „
55) (V—1926) Л Лотоцький: „Закукурічені тітки“ комедія на 3 дії . . . . 1.20 „
56) (VI—1926) І. Я. Луцик: „Вифлеємська ніч“, сценічна ораторія з партитурою . . . . 3·00 „
57) (VII-1926) Казанівський: „Адамові сльози“ жарт на 1 дію 0·60 „

Опріч вище згаданих видань „Театр. Бібліотеки“ можна набути в нашій редакції слідуючі пєси:

1) І. Наумович: „Знімчений Юрко“, комедія . . . 0·60 „
2) І. Трембицький: „Іцко сват“, комедія . . . 0·80 „
3) Н. Болкот: „Маркеранти„ шутка 1 дія . . . 0·60 „
4) Тогож автора: „Пропав бефердерунок“ . . . 0·60 „
5) А. Чехов: „Ювилей“, комедія . . . . 1·60 „
6) А. Франс: „Чоловік, що одружився з німою“, комедія на 2 дії. . . . . 1·60 „
7) Л. Андреєв: „Прегарні Сабинянки“ комедія сатира 1·60 „
8) Даніель Ріш: „Відвідини“, комедія, 1 дія . . . 1·60 „
9) М. Твен Тімора: »Комедія про чоловіка що редаґував Хлібороба« . . . . . . 1·00 „
10) Ґрільпарцер: „Филі моря і любови“, 5 дій . . 1·20 „
11) Е. Ростанд: „Романтичні“, комедія на 3 дії . . 1·20 „
12) А. Коцебуе: „Заколот“, комедія 5 дій . . . 1·20 „
13) Чебишева-Садовський: „Самотній у лісі“ 1 дія . 0·40 „
14) Галина Орлівна: „Князівна жаба“, діточа пєска . 0·40 „
15) Тоїж авторки: „Христова ялинка“, 3 дії . . . 0.40 „

Для вигоди наших передплатників приймаємо від них замовлення на театр. пєси усіх — чужих — видань.

Хто не користає з катальоґу — хай передасть його другим.